

Nasılsınız

— Şair Baba · 20 Şubat 2023

“Düşünce hızı, konuşma ve yazma hızından kaç kat hızlı, tam bilmiyorum ama kat be kat hızlı olduğunu biliyorum.”

Nasılsınız?

İstanbul, büyük metropol, bu gün yağışlı bir gün, işe inerken metroya bineceğim, peronda bekliyorum. Güçlü havalandırmanın serinliği yaz kış hep ürpertir ve beklerken, metro tünellerinde dolaşan metroların uzaktan gelen ürkütmeyen uğultularını duyar ve hissederim.

Biri yaklaştı yanıma, önce ürktüm, filmlerdeki gibi, itip beni raylara düşürmesin, bir adım perondan geri çektim kendimi, sakın ve tanıdık bir sesle sordu;

“Nasılsınız?”

Oh rahatladım, geçti paniğim. A aa... ortaokuldan arkadaşım, önümdeki sırada oturdu iki yıl, uzun saçları vardı o zaman, adı neydi hay allah, aklıma gelmiyor birtürlü, çok da değişmemiş, huyu değişti mi acaba? Ay! Ne kadar da şık, kıyafetim sönük kaldı yanında ama hep şık giyinirdi zaten, örgülü saçlarını, renk renk kurdelerini, hatta kokusunu bile hatırlıyorum teninin. Gözlerinin içi gülerdi, bu gün gülmüyor, nedir acaba sebebi, benim de anlatmanın tam sırası aslında, istiyordum dertlerimi paylaşmayı, ama acaba sırası mı? Onun da başından neler geçmiştir, kim bilir, çağın felaketi, son depremden etkilendi mi acaba? Anlatır belki, önce sağlık, sağlığımdan başlayayım, baş ağrıların eski, orta okulda başlamıştı sinüzitim, onu biliyordur, biraz bacaklarımda varislerim var, onu mu anlatsam, yok yok vakit dar, metroda giderken diz ağrıyla belimin ağrısını anlatırım, iyi, yok yahu önce iştahsızlığımı anlatayım, aylardır var, ne kadar zayıfladım, dikkatini çekmedi, yıllardır hiç görüşmedik gerçi, ama, bir şey sormadı, yüksek şekerimle, tansiyonum da var aslında, öksürüğüm, nefes alırken beni tıkayan, boğulacak gibi olduğum o öksürük, geçen hafta zor geçirdiğim ateşli grip... En iyisi, eski diş köprümün ağrısını mı anlatsam... Hikaye çok bende, başlasam anlatmaya, doktor ilaç vs, bu sefer de çok uzayacak. Belki saniyenin yüzde biri zamanda hepsi aklımdan geçtiler....En iyisi, uzatmayayım;

“İyiyim, siz nasılsınız?”

Bak sen şu işe, tanıdık beni, şaşırtacaktım halbuki, saniyenin yine yüzde biri zamanda, bu kez onda başladı düşünceler gözünün önünden hızlanarak geçmeye... Bir birimizi görmeyeli en az yirmi yıl geçmiştir, o zamanlar hakkında hissettiklerimi anlatsam mı? Sağlığı nasıl acaba? Kilo almış mı, açık renk pardesüsü örtüyor mu göbeğini, depremde yirmi akrabamı gömdüğümü, iş yerimin yıkıldığını, arabamın, evimin enkazı altında kaldığını, çadırda yaşadığımı, günlerdir soğukta üşüdüğümü, malımı mülkümü sevdiğlerimi kaybettiğimi... Birinden başlasam anlatmaya, ama yirmi yıldır neredeyse görmüyoruz ki birbirimizi, ilgilendirmez ki onu, ay, iş uzayacak...

“Biz de iyiyiz, hamdolsun...”

Sessiz kaldık bir süre, nereden nasıl, hangimiz başlayacaktık anlatmaya. Mümkün olacak mıydı yan yana oturmak. İstasyon kalabalıktı, metroyu bekliyoruz ve geldi vagon vagon gürültüsüyle. Bazı ülkelerde,

benim gördüğüm yıllar önce Fransa'da turist olarak gezerken, Paris Metrosunda mesela metronun tekerlekleri lastikti, gelmesi gitmesi çok sessizdi. Şimdi, yeni yapılan metro ve istasyonunda, demir tekerlekleri ve raylarda gidişinin çıkardığı gürültüsü yavaşlayıp kuvvetli fren sesi azalırken, tam da metro treni dururken arkadaşımın sesini duydum; "Yolculuk ne tarafa? "

Vagonların kapıları kuvvetli tıslama sesiyle açılırken kalabalık hareketlendi, cevap vermeye fırsatım olmadan itiş kakış, o ve ben başka başka vagonlara binebildik, birbirimizi kaybettik... Tesadüfi buluşmamız bir dakika sürmedi, ama merakım, o benim ismimi hatırlamış mıdır acaba?

Barbaros İRDELMEN, İstanbul, 19 02 2023